

жилища, когато върнахитъ се по домоветъ мюсюлмани сж разгласили скръбната вѣстъ на свойтъ домашни....

Самъ Османъ-Паша на слѣдния день напусна Плѣвенъ. Изражението на неговото лице, както винаги бѣше, непроницаемо; той замолваше българитъ да не злочинствуватъ върху раненитъ и болни турски войници, да ги оставятъ да умратъ спокойно. Когато той вече отмина града, отъ една височинка устреми своя погледъ къмъ редицитъ издигнати редути върху Плѣвенскитъ височини; той съ единъ неудържимъ устремъ протегна ржката си къмъ тоя създаденъ оплотъ на неговата армия и заплака....

Голѣма частъ отъ войскитъ на Османъ-Паша бѣха вече съсрѣдоточени надъ една долина. Дружинитъ (табори) на брой повече отъ сто бѣха разположени къмъ долината.

Отъ сутринъ до вечеръ имамитъ и ефендитата съвѣтваха войницитъ да самопожертвуватъ своя животъ за вѣрата, но да не се прѣдаватъ. На тълпи, като видѣния се движеха полуживи, съ изпити лица старци, и съ задавенъ гласъ призоваваха благословението и помощта на Пророка върху неговото вѣрно войнство.

Османъ-Паша излѣзе отъ долината и заедно съ своята свита се запжти по долината къмъ р. Витъ.

Умисленъ и съ устременъ погледъ надалечъ гледаше въ простора-тамъ, гдѣто сребристия шумъ на Вита оросява широки поля, които красятъ гиздави селения.

Османъ-Паша дълго се вгледваше, умисленъ, къмъ рускитъ лагери. — Утрѣ или никога!... Ако